Zlo in njegov obraz

2 Ženska, ki je bila med njimi z možem, je povsem ganjena rekla: »O kako dober in kako pravičen je Gospod! Kdor Ga je res spoznal, Ga mora nadvse ljubiti! Tudi templjarji tam spodaj, če bi Ga spoznali, bi Ga zanesljivo tudi nadvse ljubili in se držali Njegovih najmodrejših zapovedi. Toda pri njih tega ne bo nikoli dopustil sam hudič, ker so njegovi najzvestejši služabniki in hlapci in nevredni Gospodove milosti. O, nekoč v peklu bodo to zanesljivo večno obžalovali in rekli: ‚Oh, zakaj smo se dali tako zelo preslepiti hudiču!' Toda tam jim takšno obžalovanje gotovo ne bo koristilo! O Gospod, hvala Ti, da si nam, ubogim in nezrelim, razodel kraljestvo Svoje milosti in ga pridržal modrim tega sveta.«
3 Jaz sem rekel: »Dobro si povedala, in to tako, kakor pač razumeš; toda zapomni si tudi, da v peklu ni kesanja, ki bi toliko poboljšalo peklenskega duha, da bi resnično obžaloval hudobna dejanja, ki jih je zagrešil na zemlji. Kajti če bi se peklenski duh česa resno kesal, potem bi bil že na poti izboljšanja in odrešitve; toda zli duh - torej hudič - si obžalovanja, ki bi bilo po naravi dobro, ne more dopustiti, temveč dopušča samo obžalovanje, ki je, tako kot on, v temelju zlo; in žal mu je samo tega, da ni zagrešil na svetu še neizrekljivo več hudega.
4 Da pa ni upanja, da bi se takšna duša izboljšala in s tem tudi odrešila, si lahko predstavlja vsak, vsaj malo razumen človek.
5 Tako kot je pri nebeškem angelu v temelju vse dobro, je pri hudiču v temelju vse zlo. Kolikor bolj notranje angel misli in hoče, toliko bolj je podoben Bogu, tem svobodnejši in mogočnejši je; čim pa hudič misli bolj notranje, toliko bolj se razlikuje od Boga, tem bolj je nesvoboden in nemočen, kajti temeljno zlo v njem mu jemlje moč, in to je njegova obsodba in resnična smrt.
6 Da ljuba, Moja, če bi bil hudič prav iz svoje notranjosti sposoben dobrega obžalovanja, ne bi bil hudič in ne bi bil v peklu. Zato se hudič nikoli ne more poboljšati od znotraj, torej iz sebe ven, lahko pa se to zgodi po nepredstavljivo dolgem času pod tujim vplivom od zunaj; vplivanje pa mora zmeraj povsem ustrezati najbolj notranjemu v hudiču, ki je - kot rečeno - v temelju zlo. In tako zlo, ki deluje na hudiča od zunaj, zaduši notranje zlo, in samo tako lahko v povsem zlem duhu postopno postane nekoliko svetleje in s tem tudi boljše.
7 Zato tudi muke peklenskih duhov prihajajo zmeraj navidez od zunaj, tako kot se to dogaja pri zelo hudobnih ljudeh že na zemlji. Ko pri nekem res hudobnem človeku nauki, svarila in najbolj modri zakoni ne učinkujejo več in se človek čedalje bolj prizadeva delovati v nasprotju z zakonom reda, se od znotraj, iz sebe ven, ne more več izboljšati. Potem pride v roke strogim in neusmiljenim sodnikom, ki zločincu naložijo najbolj boleče zunanje kazni.
8 Tako mora zločinec veliko pretrpeti, nato pa se začne postopno čedalje bolj poglabljati vase in zreleje razmišljati o vzroku svojega trpljenja; spoznava svojo

nemoč in pri tem tudi neizprosnost obsodbe; končno začne vendarle spoznavati, da je čisto sam vzrok in razlog svojega trpljenja, in da je to povzročil s svojimi zlimi dejanji, ki jih je prostovoljno in z zlim užitkom zagrešil s kršenjem zakonov splošnega reda. Ker spoznava, da so prav njegova zla dejanja njegovi duhovi mučitelji, se končno začne zazirati vase in si želi, da tega nikoli ne bi storil. In glej, to pa je že korak k mogočemu izboljšanju.
9 Toda zunanjih kazni še dolgo ne sme biti konec, ker se zločinec začenja samo zato ogibati zlega, ker to prinaša slabe sadove. Šele z zunanjim podukom mora začeti v sebi spoznavati, da je njegovo zlo samo po sebi resnično zlo in se ga je treba ogibati zgolj iz tega razloga, in ne zato, ker ima za zločinca nujne slabe posledice.
10 Ko zločinec to spozna in se začne ogibati zlu zaradi zla samega in izbirati dobro zaradi dobra samega, začne prenašati kazen bolj potrpežljivo, saj vidi, da je njegovo trpljenje upravičeno in njemu v korist, ker mu bo izboljšalo življenje, in ga prenaša potrpežljivo. Šele tedaj, ko zločinec morda doseže to točko in se njegova notranjost resnično vse bolj zboljšuje, pride čas, ko se zunanje kazni toliko omilijo, kolikor se je notranjost nekdanjega zločinca resnično izboljšala.
11 Če bi posvetni sodniki to razumeli, bi lahko iz marsikaterega okorelega zločinca ustvarili dobrega človeka; toda pri hudih zločincih takoj posežejo po smrtni kazni in potem ustvarijo iz povsem nepoboljšanega zločinca za duhovni svet res pravega hudiča. Toda v prihodnje naj pri vas ne bi bilo več tako.
12 Če že morate soditi, sodite, kakor sem vam povedal: pravično, tako da se bo grešnik resnično in zanesljivo poboljšal, ne pa še bolj pohudičil!«

Jakob Lorber
Janezov veliki evangelij
Knjiga 7/94